

UNELE ASPECTE INTERPRETATIVE PRIVIND FORMELE CONSTRÂNGERII ÎN DREPTUL PENAL

Mariana SPATARI,

lector universitar, doctor în drept, Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți

Vlad NEDELCU,

doctorand, Institutul de Cercetări Juridice și Politice al Academiei de Științe a Moldovei

REZUMAT

Problema mecanismului constrângerii juridico-penale este una dintre cele mai importante și complicate în știința dreptului penal și reprezintă prin sine, ca urmare a acestui fapt, o deosebită actualitate generată de reformarea legii penale, procesual-penale și execuțional-penale și a întregului sistem de înfăptuire a justiției din țară. Sub aspectul aprofundării continue a diferențierii și individualizării răspunderii și pedepsei penale, are un grad avansat de interes teoretico-practic subiectul măsurilor de constrângere penală. Instituția măsurilor de constrângere penală este una dintre acele cercetate insuficient în știința dreptului penal. Imperfecțiunea sistemului actual de pedepse are ca urmare faptul că instanțele de judecată, într-o anumită măsură, sunt lipsite de posibilitatea individualizării pedepselor.

Cuvinte-cheie: constrângere juridico-penală, lege penală, sancțiuni de drept penal, forme de constrângere penală, măsuri de siguranță, pedeapsa, confiscarea specială, expulzarea, măsurile educative, inculpat, condamnat.

Mariana SPATARI,

University lecturer, PhD, Alecu Russo Balti State University

Vlad NEDELCU,

PhD student, Institute of Legal and Political Research of Academy of Sciences of Moldova

SUMMARY

The issue of the mechanism of legal-criminal coercion is one of the most important and complicated in the science of criminal law and represents, as a result, a particular timeliness generated by the reform of the criminal, procedural-criminal and executive-criminal law and the entire system of the implementation of justice in the country. In terms of continuous deepening of the differentiation and individualization of criminal liability and punishment, the subject of criminal coercive measures has an advanced degree of theoretical and practical interest. The institution of criminal coercive measures is one of those insufficiently researched in the science of criminal law. The imperfection of the current penalty system results in the courts being, to a certain extent, deprived of the possibility of individualizing punishment.

Keywords: legal-criminal coercion, criminal law, criminal penalties, forms of criminal coercion, safety measures, punishment, special seizure, expulsion, educational measures, defendant, convicted

Introducere. De raționalitatea sistemului măsurilor de constrângere penală depinde, în mare parte, efectul social al legii penale, la a cărei temelie sunt puse ideile echității, diferențierii și individualizării răspunderii și pedepsei penale. Interpretarea diferențiată a destinației și rolului măsurilor de constrângere penală permite de a le adapta, în mare parte, la particularitățile fiecărei fapte infracționale și a persoanei care a comis-o, face posibilă, în fiecare caz aparte, realizarea scopurilor pedepsei și soluționarea sarcinilor legii penale.

De asemenea, putem constata cu certitudine și faptul că o importanță substanțială în asigurarea activității normale a societății, a asigurării drepturilor și libertăților persoanei, societății și statului o are influența juridico-penală - și anume, aplicarea rațională, justificată și eficientă a

întregului complex de măsuri și mijloace, aflate la dispoziția dreptului penal cu statut de reacție a statului la încălcarea normelor de drept penal stabilite de el. În acest context, cea mai rațională cale pe segmentul combaterii infracționalității presupune recunoașterea faptului că această reacție a statului trebuie să fie, pe de o parte, inevitabilă și rațională, iar pe de alta - destul de diversă și flexibilă, pentru ca inevitabilitatea răspunderii penale și raționalitatea instituțională a ei să nu genereze o represie penală de prisos, o limitare și știrbire nejustificată a drepturilor și intereselor cetățenilor.

Metode și materiale aplicate. Baza teoretico-metodologică a articolului este constituită din lucrările autorilor autohtoni și de peste hotare din domeniul dreptului penal, execuțional-penal și procesual-penal. Concepțiile

expuse în conținutul tezei de doctor și concluziile lucrării se sprijină pe analiza legii penale a Republicii Moldova și a altor state. În procesul elaborării articolului ne-am ghidat de metoda generală de cunoaștere a dialecticii științifice, în baza ei fiind puse în aplicare diverse metode științifice particulare: logico-juridică, de comparare, de analiză sistemică, a clasificării, gramaticală etc.

Conținut de bază. Constrângerea presupune aplicarea anumitor mijloace de influență juridico-statală, urmare a cărui fapt comportamentul corespunzător și socialmente util al persoanei este asigurat prin posibilitatea aplicării forței coercitive a statului față de ea [9, p. 348]. Punerea în aplicare a măsurilor de constrângere, prevăzute de legea penală, reprezintă una dintre varietățile de bază a reglementării juridico-statale în sfera ra-

porturilor de drept penal, apărute cu ocazia comiterii faptelor infracționale [10, p. 152].

În lupta sa împotriva infracționalității, măsurile de apărare socială s-au intensificat, rod al dezvoltării științelor penale (criminologia, știința penitenciară) care au reliefat necesitatea găsirii celor mai eficiente măsuri de restabilire a ordinii de drept încălcate, de prevenire a săvârșirii acestora în viitor. Corespunzător acestor cerințe, în legislațiile penale, pe lângă pedepse considerate mult timp singurele sancțiuni de drept penal eficace în lupta împotriva infracționalității, au fost introduse și alte sancțiuni de drept penal cu rol preponderent preventiv, educativ.

În general, sunt cunoscute trei categorii de sancțiuni de drept penal: pedepsele, măsurile de siguranță și măsurile educative. Dintre acestea, singurele pedepse sunt sancțiunile penale, celelalte: măsurile de siguranță și măsurile educative sunt sancțiuni de drept penal. Distincția este importantă, deoarece pedepsele sunt singurele care îndeplinesc un rol complex de constrângere, de reeducare, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni [6, p. 140].

Faptele prevăzute de legea penală și comise sunt combătute cu ajutorul sancțiunilor, însă săvârșirea lor poate releva, totodată, și anumite stări de pericol datorită cărora acestea s-au săvârșit și pot determina sau contribui la comiterea și a altor asemenea fapte prevăzute de legea penală, comitere care trebuie să fie prevenită. Prevenirea manifestării unor astfel de stări periculoase nu se poate manifesta prin sancțiuni, nefiind vorba întotdeauna de infracțiuni, iar sancțiunile nici nu ar fi eficiente în anumite cazuri. Comiterea faptelor prevăzute de legea penală datorită existenței unor stări de pericol se evită și prin aplicarea măsurilor de siguranță.

Măsurile de siguranță sunt mijloace penale de constrângere cu caracter pur preventiv, prin care se completează sancțiunile penale luate în vederea înlăturării unei stări de pericol și preîntâmpinării săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, față de persoanele care au comis astfel de fapte în prezența unor asemenea stări. Sunt, deci, măsuri penale, însă numai unele dintre ele au caracter de sancțiuni penale, celelalte fiind luate,

în același timp, și în favoarea făptuitorului (obligarea la tratament medical și internarea medicală). Însuși faptul că obligarea la tratament medical și internarea medicală se pot lua în mod provizoriu, în cursul urmăririi penale, este o dovadă că nu sunt sancțiuni penale, deoarece organele de urmărire penală nu pot aplica sancțiuni cu caracter penal, ci numai organele de judecată pot face aceasta în baza unei hotărâri de condamnare, iar executarea lor este obligatorie doar după ce hotărârea a rămas definitivă. Or, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, operează principiul prezumției nevinovăției.

Cele două măsuri nu se disting de măsurile de siguranță dispuse de instanța civilă sau de organele administrative, nici sub aspectul conținutului și nici al finalității lor. Acestea se iau de către organele judiciare penale, deoarece s-a comis o faptă prevăzută de legea penală și fiindcă ele sunt competente să aprecieze caracterul penal al unei asemenea fapte și dispune pentru a nu se mai comite astfel de fapte [1, p. 162-163].

Măsurile de siguranță sunt, după cum afirmă savantul C. Mitrache, sancțiuni de drept penal care se iau împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală pentru a înlătura o stare de pericol și a preveni săvârșirea de noi fapte prevăzute de legea penală. Măsurile de siguranță spre deosebire de pedepse nu au caracter represiv, ci preventiv, ele luându-se pentru a împiedica săvârșirea de noi fapte prevăzute de legea penală. Măsurile de siguranță se iau numai dacă făptuitorul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, indiferent dacă acestuia i se aplică ori nu o pedeapsă [6, p. 141].

În opinia cercetătorului M. Udriou, măsurile de siguranță sunt sancțiuni de drept penal cu caracter preventiv constând în măsuri de constrângere care au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și prevenirea săvârșirii unor fapte prevăzute de legea penală. Nu este întotdeauna necesar pentru dispunerea unei măsuri de siguranță ca fapta comisă să constituie infracțiune; măsurile de siguranță se pot dispune și dacă fapta săvârșită este tipică (prevăzută de legea penală) și antijuridică (nejustificată), chiar dacă îi lipsește trăsătura esențială a imputabilității.

Măsurile de siguranță pot fi luate

față de inculpatul în privința căruia s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, întrucât pentru dispunerea acestor soluții trebuie să existe o faptă prevăzută de legea penală, săvârșită de către inculpat în mod nejustificat. De asemenea, măsurile de siguranță pot fi luate și față de minorul care a săvârșit o faptă nejustificată prevăzută de legea penală, chiar dacă instanța reține că minorul nu a săvârșit fapta cu discernământ [7, p. 310].

Aplicarea unei sancțiuni penale (pedepse) nu exclude și luarea unor măsuri de siguranță. Cauzele care duc la încetarea executării măsurilor de siguranță nu influențează asupra încetării executării sancțiunii ori invers. Măsurile de siguranță se pot lua și când fapta săvârșită este infracțiune, însă acestea nu se sancționează, deoarece intervine fie o cauză generală care înlătură răspunderea penală și, deci, aplicarea pedepsei (amnistia, prescripția, retragerea plângerii prealabile, împăcarea părților), fie o cauză specială de înlăturare a aplicării sancțiunii penale (denunțarea faptei comise înainte de a fi descoperită), dacă a fost relevată cu această ocazie sarea de pericol care impune aplicarea lor [1, p. 164].

Măsurile de siguranță sunt sancțiuni de drept penal menite să lărgescă gama de sancțiuni necesare prevenirii fenomenului infracțional. Acestea, spre deosebire de pedepse nu sunt consecințe ale răspunderii penale și nu depind de gravitatea faptei săvârșite, ele putând fi luate chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, fiindcă luarea acestor măsuri este provocată de existența unei stări de pericol pe care o reprezintă, în special, persoana făptuitorului [8, p. 116]. Măsurile de siguranță mai sunt tratate, de asemenea, precum și pedepsele, ca fiind sancțiuni de drept penal (adică măsuri de constrângere penală – n.n.), deosebindu-se doar după funcție și natura juridică [3, p. 631].

Măsurile de siguranță, având ca scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni prin înlăturarea stării de pericol, se pot lua dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: a) făptuitorul să fi săvârșit o faptă prevăzută de legea penală; b) prin săvârșirea faptei să se fi dat în vileag o stare de pericol a făptuitorului care poate constitui în viitor sursa săvârșirii unor noi fapte

prevăzute de legea penală; c) combaterea stării de pericol să nu fie posibilă doar prin aplicarea de pedepse, ci prin luarea de măsuri de siguranță [6, p. 169].

Măsurile de siguranță prevăzute de legea penală se aseamănă prin conținutul lor cu anumite stări de prevenție reglementate de legi extrapenale, dar pe când măsurile de prevenție extrapenale se iau, în genere, pe cale administrativă, măsurile de siguranță din dreptul penal nu pot fi luate decât pe cale judiciară (de organele de urmărire penală sau de instanțele de judecată). Măsurile de prevenție extrapenale chiar și atunci când au ca scop prevenirea săvârșirii unor fapte prevăzute de legea penală (combatere de stări preinfracționale) nu aparțin dreptului penal, fiindcă sancțiunile acestui drept, pedepse și măsuri de siguranță, nu intervin decât după ce s-a săvârșit vreo faptă prevăzută de legea penală (combatere postinfracțională) [4, p. 259].

De asemenea, în cadrul sancțiunilor de drept penal un loc important ocupă pedeapsa care este singura sancțiune penală și este menită să asigure restabilirea ordinii de drept încălcată prin săvârșirea de infracțiuni. Pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare, prevăzută de lege, aplicată de instanța judecătorească infractorului în scopul prevenirii săvârșirii de infracțiuni [2, p. 14].

Pedepsele sunt sancțiuni penale prevăzute de lege în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni. Totodată, pedeapsa este sancțiunea penală aplicată de instanța de judecată inculpatului care a săvârșit o infracțiune; este pronunțată în numele și scopul apărării interesului public (al societății).

Pedeapsa are trei caractere: *legal* (fiind prevăzută numai de lege); *egalitar* (neținând cont de condiția socială a infractorului) și *personal* (putând fi aplicată numai persoanei care a săvârșit sau a participat la săvârșirea infracțiunii). Scopul pedepsei este finalitatea urmărită prin aplicarea pedepsei, respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni [7, p. 177]. Pedeapsa reprezintă un mijloc de constrângere statală, aplicată de instanța judecătorească în baza legii față de persoanele vinovate de săvârșirea infracțiunii, cu scopul corectării și reeducării lor, urmărindu-se prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de că-

tre cei condamnați, cât și de către alte persoane.

Pedeapsa ca mijloc de constrângere juridico-penală statală este orientată în două direcții: Prima – aplicarea unor pedepse mai aspre infractorilor recidiviști, persoanelor care au săvârșit infracțiuni grave, făptuitorilor inveterați, precum și conducătorilor, organizatorilor de grupuri mafioate etc. A doua direcție – atenuarea pedepsei, aplicarea unei pedepse mai blânde persoanelor care au săvârșit infracțiuni ce nu prezintă un pericol social însemnat sau persoanelor care pentru prima dată au săvârșit infracțiuni care nu prezintă un mare pericol social, adică neînsemnate, sau persoanelor care au săvârșit infracțiuni din imprudență.

Pedeapsa ca mijloc de constrângere statală se caracterizează prin anumite particularități: pedeapsa poartă un caracter public, ea este aplicată și pronunțată public; pedeapsa poate fi prevăzută numai de legea penală și se aplică persoanei pentru o anumită infracțiune săvârșită de ea, ca o consecință juridică; nimeni nu poate fi supus pedepsei, decât pe baza unei sentințe a instanței judecătorești; pedeapsa este concepută ca condamnare a persoanei vinovate care a comis fapta infracțională; din totalitatea de pedepse, pedeapsa penală este cea mai gravă pedeapsă; pedeapsa reprezintă un mijloc de constrângere strict individualizat; pedeapsa penală constituie o modalitate de estimare juridică a faptei săvârșite și a personalității infractorului [5, p. 195-197].

Pedeapsa este o măsură de constrângere, coercitivă, folosită de stat împotriva acelor care nu au respectat dispozițiile din normele de incriminare și au comis o infracțiune. Ea constituie, deci, instrumentul realizării procesului educativ, însă numai după ce s-a comis infracțiunea. Pedeapsa exprimă dezaprobarea membrilor societății față de cei care atentează la valorile apărute de legea penală. Constrângerea constă dintr-o privațiune sau restricție, impusă forțat, împotriva voinței făptuitorului, care implică o suferință ce diferă ca intensitate și durată, în funcție de obiectul ei: libertatea fizică, interesele materiale sau unele drepturi. Constrângerea ține, deci, de însăși esența pedepsei [1, p. 133].

Pedeapsa legală (abstractă) repre-

zintă aprecierea negativă a infracțiunii din partea societății, iar cea stabilită de instanță este expresia concretă a acestei aprecieri. Gradul de constrângere prin pedeapsă exprimă gravitatea infracțiunii respective [1, p. 134]. Pedeapsa pentru a fi eficace trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să fie legală; să fie personală, adică să se aplice numai celui vinovat; să fie adaptabilă, deci să se poată proporționaliza în funcție de pericolul concret al faptei, al făptuitorului și de împrejurările atenuante și agravante în care s-a comis fapta; să fie afflictivă și moralizatoare, adică să cauzeze o anumită suferință care să contribuie la îndreptarea și reeducarea condamnatului; să fie egală pentru toți infractorii; să fie inevitabilă [1, p. 135].

Pedeapsa penală se deosebește esențial de toate celelalte mijloace de constrângere statală cunoscute, inclusiv de sancțiunile administrative care sunt asemănătoare după denumire cu modalitățile de pedepse prevăzute de legea penală (arestul, amenda, munca etc.). Aceste măsuri de pedeapsă penală și sancțiuni administrative se deosebesc între ele după anumite criterii esențiale:

- în primul rând, pedeapsa penală este o consecință juridică numai a faptelor infracționale, în timp ce pedeapsa administrativă se aplică pentru toate faptele antisociale, care nu sunt prevăzute de lege ca infracțiuni;

- în al doilea rând, pedeapsa penală se aplică în numele legii numai de instanța judecătorească în baza sentinței, iar sancțiunile administrative pot fi aplicate de diferite persoane oficiale, fiind definitive în hotărâri;

- în al treilea rând, pedeapsa penală atrage după sine antecedentul penal, iar sancțiunea administrativă nu generează o asemenea consecință juridică.

Pedeapsa penală se deosebește de hotărârea judecătorească privind un anumit dosar civil prin aceea că ultima vizează litigiile patrimoniale sau relațiile personale nepatrimoniale. Executarea forțată a unei asemenea hotărâri a judecătorești nu înseamnă condamnare și nu atrage după sine antecedentul penal.

Sancțiunile disciplinare se disting de pedeapsa penală prin faptul că ele se aplică în ordinea subordonării de serviciu, conform legislației muncii pentru anumite încălcări care,

după caracterul lor, nu sunt fapte infracționale [5, p. 197-198].

Expulzarea constă în interzicerea cetățeanului străin sau apatrid de a rămâne pe teritoriul țării, când a comis o infracțiune și există pericolul de a comite și altele. Măsura se poate dispune numai de justiție. În principiu poate fi pe o perioadă nedeterminată, însă poate fi și temporară, când starea de pericol este temporară. Dacă măsura este dispusă pe o perioadă nedeterminată, va trebui revocată pe cale judiciară, dovedindu-se că starea de pericol a încetat.

Atunci când expulzarea însoțește pedeapsa închisorii, se va realiza imediat după executarea acesteia ori după grațierea totală sau a restului pedepsei. Ea are loc pe cale administrativă, de către organele de poliție. Se poate de aplicat chiar dacă nu s-a pronunțat pedeapsa închisorii [1, p. 173].

Expulzarea străinului se face, de regulă, către țara al cărui cetățean este ori, dacă nu are cetățenie, în țara unde își are domiciliul. În orice caz, expulzarea se face cu o destinație precisă, într-o anumită țară și nu doar prin scoaterea în afara granițelor țării. Expulzarea se poate lua singură sau însoțind o pedeapsă, caz în care se va aduce la îndeplinire după executarea pedepsei [6, p. 176].

Confiscarea specială constă în luarea unor bunuri din patrimoniul persoanelor care au comis fapte prevăzute de legea penală sau infracțiuni, fiindcă starea de pericol este prezumată în mod legal ca existentă în asemenea situații – și trecerea lor în patrimoniul statului, indiferent la cine s-ar afla, deoarece măsura operează *in rem*. Fiind o măsură de siguranță și ea se poate dispune chiar dacă nu s-a aplicat o pedeapsă făptuitorului, deci și atunci când inculpatul nu a fost condamnat întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

Măsura nu poate fi luată dacă s-a dispus scoaterea de sub urmărire a făptuitorului pe temei că faptei îi lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii, că fapta nu a fost săvârșită de persoana respectivă sau că nu este prevăzută de legea penală. De asemenea, nu poate fi luată când instanța nu a fost sesizată legal

cu judecarea infracțiunii respective [1, p. 174-175]. Cauza care determină luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale o reprezintă starea de pericol ce decurge din deținerea unor lucruri ce au legătură cu săvârșirea infracțiunii ori care ar putea fi folosite la săvârșirea de fapte prevăzute de legea penală în viitor [6, p. 176].

Măsurile educative sunt sancțiuni de drept penal care se iau împotriva minorilor care au săvârșit infracțiuni. Spre deosebire de pedepse care în principal au un rol de constrângere, măsurile educative au un rol preponderent educativ, de refacere sau corectare a procesului educativ al minorilor. Măsurile educative, ca orice sancțiune de drept penal, nu sunt lipsite de caracter coercitiv, căci implică anumite restrângeri ale libertății persoanei [6, p. 141]. Spre deosebire de pedepse, unde caracterul coercitiv se situează pe primul plan, măsurile educative au caracter preponderent educativ și nu lasă să subziste nici o consecință penală, ele neconstituind antecedente penale pentru persoana față de care s-au luat [6, p. 162].

Concluzii. Constrângerea penală are caracter juridico-statal, ceea ce este determinat de pericolozitatea înaltă a delictelor penale și de necesitatea unei influențe speciale asupra persoanelor care le comit. Conținutul ei este specificat prin lege, este strict reglementat, se aplică în ordinea și conform procedurii stabilite din numele statului de către organele împuternicite în această privință.

Volumul constrângerii penale este constituit din măsurile de răspundere, măsurile preventiv-resocializatorii de influență juridico-penală și măsurile de siguranță. Cea mai importantă dintre acestea este răspunderea penală. Însă constrângerea penală nu poate fi identificată doar cu răspunderea și pedeapsa. În calitate de forme ale constrângerii penale, de rând cu răspunderea penală, mai urmează a fi recunoscute mijloacele de influență preventiv-resocializatorie, precum și măsurile de siguranță. Constrângerea juridico-penală, fiind element al conținutului răspunderii penale, își găsește exprimarea sa juridică în faptul că este fixată în norma de drept pe-

nal în calitate de măsură de pedeapsă penală.

Referințe bibliografice

1. Basarab Matei. Drept penal. Partea generală. Vol. I. Editura Fundației „Chemarea”. Iași, 1996.
2. Bulai C. Drept penal. Partea generală. Vol. II. Casa de Editură și Presă „Șansa” SRL. București, 1992.
3. Dongoroz V. Drept penal. Ed. Curierul Judiciar. București, 1939.
4. Dongoroz V., Kahane S., Oancea I., Stănoiu R. ș.a. Explicații teoretice ale Codului penal român. Partea generală. Vol. II. Ediția a II-a. Editura Academiei Române. București, 2003.
5. Macari I. Dreptul penal al Republicii Moldova. Partea generală. Material didactic. Chișinău, 1999.
6. Mitrahe Constantin. Drept penal român. Partea generală. Ediția a IV-a. Casa de Editură și Presă ȘANSA. București, 2000.
7. Udriou Mihail. Drept penal. Partea generală. Noul Cod penal. Ed. C. H. BECK. București, 2014.
8. Zolyneac Maria. Drept penal. Partea generală. Vol. II. Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași. Editura Fundației „Chemarea”. Iași, 1976.
9. Венгеров А. Б. Теория государства и права. Учебник. М., 2002.
10. Егоров В. С. Вопросы правового регулирования мер уголовного принуждения. Издательский Дом МОДЭК. М., 2005.

DATE DESPRE AUTORI:

Mariana SPATARI
lector universitar, doctor în drept, Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, e-mail: spatarimariana@mail.ru

Vlad NEDELUCU
doctorand, Institutul de Cercetări Juridice și Politice al Academiei de Științe a Moldovei, e-mail: nedelcuvlad@gmail.com

ABOUT THE AUTORS:

Mariana SPATARI
University lecturer, PhD, Alec Russo Balti State University, e-mail: spatarimariana@mail.ru

Vlad NEDELUCU
PhD student, Institute of Legal and Political Research of Academy of Sciences of Moldova, e-mail: nedelcuvlad@gmail.com